

Deep Look Inside

Je jen málo umělců, z nichž přímo číší pozitivní energie tak jako z německé zpěvačky Doro. Ponořit se do její duše je obohacující zážitek, který dá člověku napít se z nekonečné studně její dobré nálady a entuziasmu. O lidských právech, o nádhře hudby a o všem, co je na světě magické a krásné, se tahle energická blondýnka rozovídala v našem rozhovoru.

Byla jsi hodná, nebo zlobivá holka ve školním věku?

Byla jsem docela hodná, byla jsem dobrá v hudbě, v tělocviku i matematice. I jazyky mi šly, angličtina a francouzština. Moc mi nešla fyzika a biologie, ale sporty a hudba, to bylo moje.

Měla jsi vysněnou práci, když jsi byla malá?

Čtěla jsem se hrozně stát zvěrolékařkou. Milovala jsem a dodnes miluju zvířata.

Máš nějaké zvíře?

Ne, bohužel ne, protože když je člověk neustále na turné, nemůže mít zvířátko, a strašně mi to chybí. Čtěla bych mít psy a taky koně, mám ráda papoušky. Ale nemůžu trápit zvíře tím, že bys je tahal s sebou v tourbusu.

A když jsi byla malá, tak jsi zvířata měla?

Ano, měli jsme psy a taky dva papoušky. A taky jsem jezdila na koních, ale ti nebyli moji. Ze všeho nejvíce jsem však milovala psy, miluju psy.

Kdy ses rozhodla, že se staneš rockovou hvězdou?

Neříkala bych tomu rockstar. Vždycky jsem milovala hudbu, to ano. Čtěla jsem být zpěvačkou od svých tří let, už tehdy jsem chtěla dělat muziku, ale musela jsem si ještě dlouho počkat, až do patnácti, kdy jsem měla první kapelu, SNAKE BITE.

Co na tvoji metalovou kariéru říkali rodiče?

Můj táta byl řidič kamionu, a tak jsem hodně ze svého dětství trávila na cestách, možná proto byli vždy dost otevření. A možná proto já jsem taková potulná duše. (smích) Ze začátku říkali, že je to strašně nahlas, a já na ně – no ano, tak to právě má být! Moc tomu nerozuměli, nechápali to, jak to už u rodičů a téhle muziky bývá, ale říkali, že cokoli mě dělá šťastnou, v tom budu mít jejich podporu. Moje první velké turné bylo s JUDAS PRIEST v osmdesátých letech a tehdy jsem poprvé vzala rodiče na svůj koncert. Koukali na ně trochu divně, že jsou poněkud staří, a ptali se jich, co tady dělají. A můj tatínek řekl – koukejte na pódium, to je moje dcera, jsem na ni tak strašně pyšný! Od toho dne se smířili s tím, že jsem rocková zpěvačka. (smích) Měli trochu strach samozřejmě, hlavně z drog a alkoholu, ale byli velmi vstřícní.

A ty jsi drogy nikdy žádné nebrala?

Ne, mojí drogou je hudba. Jistě, měla jsem problémy s cigaretami, miluju cigarety, ale kvůli zdraví jsem s nimi přestala, když člověk pořád zpívá a jezdí po světě, nedělá mu to dobře. A alkohol, samozřejmě. Ale nikdy jsem nepila moc, takže jsem to byla vždycky já, kdo vozil všechny domů, a někdy na turné si pak sednu a řídím tourbus, když všichni paří do rána. Jistě, taky jsem se párkrát opila, jako každý, ale nikdy mě to moc ne bavilo.

Pro mnoho mužů jsi ohromný sex idol – jak to děláš, že jsi stále tak přitažlivá? Cvičíš?

Rekla bych, že největší cvičení je to, co předvádím na pódii – skákání kolem dokola, házení hlavou, pobíhání, hlasitý zpěv, doslova rozdávání se fanouškům, člověk se u toho tak zapotí, že neznám lepší posilovnu, než je tahle. (smích) Taky mě ale baví bojové sporty, nedávno jsem začala s kung-fu, odnoží, která se jmenuje tuším wing-čung, je to část kung-fu, co pracuje i s duší člověka a pracuje s jeho náladou a energiemi. Taky jsem přestala kouřit, jak jsem říkala. No, a v neposlední řadě je to o tom, že je člověk šťastný a dělá to, co ho baví. Hudba mi přináší tolik radosti a energie, udržuje mě mladou a svěží.

LIVE: 11. 10. 2013. ZLÍN

Když jsme u toho kung-fu, prozrad' mi, zda se zajímáš o východní filozofie, mystiku a esoteriku obecně?

Rekla bych, že jsem hodně spirituálně založená. Bavi mě čist si o těchto věcech a zrovna východní filozofie považují za velice zajímavé. Ale nespecializuji se jen na ně, snažím se kombinovat všechny vlivy. Nechodím do kostela nebo tak, ale věřím, že je nad námi nějaká energie, která nás přesahuje. Lidé tomu říkají Bůh nebo Vyšší moc, je to něco, k čemu se modlíme, když je nám úzko. Také věřím v anděly, je jim dokonce věnována píseň na mém novém albu. Cítím jejich přítomnost, chrání mě a pomáhají mi přežít, a to mě velmi uklidňuje. Když cestuji po světě, snažím se poznávat i ostatní kultury a náboženství a proniknout do nich, seznámit se s tím, v co věří lidé v Evropě a v co třeba v Thajsku.

Mluvíme o magii a esoterice, ale co třeba takové konspirační teorie?

Moc se o ně nezajímám. Je to tím, že si chci udržet pozitivní myšlení, ať se děje cokoli špatného, chci být optimista za každou cenu. Snažím se udržet veselou mysl a dělat vše pro to, aby svět byl o něco lepším místem. Takže tyhle teorie, které jsou velmi negativistické, neposlouchám a snažím se jim vyhýbat, protože člověk pak zbytečně propadá skepsi, a to není dobré. Raději rozdávám radost svou hudbou.

Máš mezi muzikanty nějaký sex idol?

Ach, musím říct Lemmy. (smích) Ne, vážně, je strašně fajn, až mu musím přiznat, že je vážně sexy. Je velmi přirozený, a to se mi líbí, nemám moc ráda namakané borce, kteří mají potřebu ukazovat, jak jsou skvělí, mám raději lidi, co si na nic nehrají a jsou sví. A to je přesně Lemmy.

Máš ráda i jiné formy umění, kromě hudby, třeba divadlo, filmy, malby?

Miluju malby a sochy, taky architekturu. Všechny druhy, které si umíš představit.

Která část historie je tvá nejoblíbenější?

Určitě život a doba amerických indiánů. Vim, že s nimi nemám nic společného, své dětství jsem strávila v Německu, ale hrozně mě fascinují. Nevím, čím to je, třeba tím, že jsou nám tak vzdálení. I tak mají mnoho fanoušků. A já bych si přála, aby mi bylo dovoleno stát se součástí nějakého jejich ceremonálu. Můj kamarád Luke Grassel, Švýcar, který natocil film, v němž jsem si zahrála – „Anuk, The Way Of Warrior“ – je skvělým dokumentaristou, zabývajícím se právě americkými indiány.

Kdybys mohla na tomto světě něco změnit, co by to bylo?

Tady je tolik věcí ke změně, tolik! Kdyby to jen trochu šlo, bojovala bych za světový mír a za to, aby všichni lidé byli šťastní, měli dost jídla. Je rok 2013, ale mně to přijde, jako bychom byli v tomhle ohledu pořád ve středověku. Dokážeme naší technologií tolik, umíme létat na Měsíc, ale nezvládneme zastavit války. Světový mír by byl jednou z prvních věcí na mém seznamu přání. Je tolik zemí, kde lidé trpí. Na mém novém albu je píseň, která se jmenuje „Freiheit“ a je o lidských právech. Sama spolupracuji s organizací, která se jimi zabývá, zejména právy mladých žen a dívek na celém světě. Zpívám o tom, snažím se jim pomáhat, aby to neměly ženy tak těžké. Je tolik věcí, které se dají udělat, aby svět byl lepším místem. Láme mi srdce, že to nejde rychleji, že mladé ženy a dívky musí tolik trpět. Že všichni lidé musí tolik trpět. A nesmím ani zapomenout na práva zvířat, za která se také snažím bojovat, protože je velice miluju a lidé by k nim měli také mít respekt. Myslím, že dělat hudbu a poslouchat dobrou hudbu také může pomoci, aby lidé cítili příjemnou energii, vybili si stres a agrese, a v tom snad také pomáhám tomuto světu.

IDENTITY CARD:

Jméno a příjmení?

Doro Pesch.

Datum narození?

3. června 1964.

Kde ses narodila?

V Düsseldorfu v Německu.

Jsi single, vdaná, nebo rozvedená?

Jsem single, nikdy jsem nebyla vdaná, jen za svoji hudbu a svoje fanoušky.

Kde momentálně žiješ?

Žiju na dvou místech, v Německu a New Yorku, ale většinou jsem na turné.

Máš sourozence?

Ne, jsem jedináček, ale vždycky jsem si přála staršího bratra.

Máš děti?

Ne.

Na jakou jsi chodila školu?

Studovala jsem grafiku.

Jaké máš nejraději jídlo?

Asi špagety, taky thajské jídlo, jsem skoro vegetarián.

Tvé oblíbené alkoholické pití?

Moc alkohol nepiju, když už, tak pivo.

A nealkoholické?

Perlivá voda.

Máš nějakého oblíbeného spisovatele?

Jamese Ellena.

Fandíš nějakému sportu?

Právě jsem začala s kung-fu, moje oblíbené sporty jsou pak box, fotbal a atletika.